

Herpay Imre (1924–2007)

Gyászol, már megint gyászol a Nyugat-Magyarországi Egyetem, gyászol az Erdőmérnöki Kar, gyászol a magyar erdészek közössége, életének 84. évében elhunyt Prof. dr. h. c. Dr. Herpay Imre ny. tanszékvezető egyetemi tanár, az Erdőmérnöki Kar egykori dékánja. Újra elment egy nagy professzor, s újra elment vele ifjúságunk, szakmai életünk egy darabja.

„Amikor az ember képzeletében egy szeretett lény vonásait igyekszik fölidézni, a múlt annyi emléke merül fel, hogy ezeken az emlékeken, mint a könnyön át, csak homályosan látja őket.” írta Lev Tolsztoj.

S valóban, könnyeinkkel küszködve, annak homályán át kell emlékezni, idézni a múltat, a közelmúltat.

Herpay professzor 1924. augusztus 23-án született a Baranya megyei Vajszlón. Elemi iskoláit Bogdásán végezte, ahonnan a pécsi ciszterci Nagy Lajos Gimnáziumba került, ahol 1943-ban érettségizett kitűnő eredménnyel. Közben egy évet – betegsége miatt – a szentgotthárdi iskolaszaktanatóriumban töltött. A gimnázium cserkészcsapatából hozta erős kötődését a természethez, amelyet elmélyítettek a nyári szünidők nyaralásai. Mindezek hatására iratkozott be a József Nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Erdőmérnöki Karára. A háborús nehézségek ellenére ezt az időszakot élete egyik legszebb periódusaként élte meg. Mély benyomást tett szakmai és hazafíúi lelkületére 1944 nyarának erdélyi szakmai gyakorlata. Diplomáját 1949 februárjában szerezte meg. Ekkor érte az első csalódás, nem tudott az erdőgazdálkodás területén elhelyezkedni. Útja a vasúthoz vezetett, a MÁV Pécsi Osztálymérnökségén kapott szakaszmérnöki beosztást. Erdőmérnöki szakunk, akkori vasútépítési képzésünk erősségét mutatja, hogy a mély vízbe dobva is kiválóan megállta helyét. A sikerek ellenére a szíve az erdészszakma felé húzott, így egy év után, megragadva az alkalmat, az FM Erdészeti Főosztályának 8. számú Pécsi Erdőrendezőségén vállalt munkát. „Nagyon békés és nyugodt munkakör volt, szép helyeken, jó

társaságban.” – emlékezett vissza erre az időre. Sokat dolgozott, sok terepi munka mellett, de végre azt tette, ami a szívéhez a legközelebb állt. Már ekkor befészkelte magát szívébe-lelkébe a gondolat, vissza kellene térni Sopronba, az Alma Materbe. Először Roth Gyula professzort kereste meg, de az Ő tanszékén nem volt üres álláshely. Adamovich László professzor viszont örömmel fogadta a vasútüzemi gyakorlattal bíró fiatal szakembert, így 1951. december 15-én elkezdődött az a magasán ívelő karrier, amely az 1984. december 15. évi nyugdíjazásáig, 33 éven át tartott. 1951-1954 között egyetemi tanársegéd, 1954-1962 között egyetemi adjunktus, 1962-1976 között egyetemi docens, 1976-tól egyetemi tanár beosztásban dolgozott. 1975-1978 között az Erdészeti Szállítástani, 1977-1982 között az Erdőhasználati, 1982-1984 között az összevont Erdőhasználati és Feltárási Tanszéket vezette.

Három évtizeden keresztül oktatta az erdészeti utak tervezését és kivitelezését, az erdei feltáróhálózatok tervezését, a talajmechanikát, az erdészeti anyagmozgatást, a fakitermelés munkafolyamatának idő- és költségelemzését, a fakitermelés és erdőfeltárás komplex tervezésével kapcsolatos ismereteket. Oktatási tevékenysége mellett hamar felismerték oktatásszervezési képességeit. Ennek és vezetői adottságainak elismeréseként 1978 és 1984 között, két ciklusban az Erdőmérnöki Kar dékánjának választották.

Oktatói munkája mindig tudományos alapokon nyugodott, amit széles körű és széleskörűen elismert kutatási tevékenység alapozott meg. Mind az erdészeti, mind a mezőgazdasági útépités és feltárás, mind a fakitermelés, mind a faanyagmozgatás területén a kor színvonalához képest kimagaslót, nemzetközi szinten is összevethetőt alkotott. Kiválóak voltak külföldi oktatási-kutatási kapcsolatai, aminek koronája IUFRO munkacsoport témavezetés, majd társelnökség lett, öregbítve a maga, Alma Materé és a magyar erdőgazdálkodás hírnevét. Tevékenykedett a Magyar Tudományos Akadémia Erdészeti Bizottságában is.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1949 óta volt tagja, helyi csoporttitkárként működött, alapító tagja volt az Erdőfeltárási Szakosztálynak. Szakmai, oktatói-tudományos, és vezetői munkájának elismeréseképpen az Országos Erdészeti Egyesület 1979-ben elnökének választotta, amely tisztséget az adott korban egyedülálló módon 11 évig, 1990-ig töltötte be. Ez abban az átalakuló világban, a létező szocializmus utolsó, leáldozó évtizedében hihetetlen empátiát, diplomáciai érzéket igényelt, és széles körű elfogadottságot, köztisztviselői feltételezett. Ha kellett halkan és szerényen, ha kellett hangosan és erőlesen, ha kényszerítették kiabálva és erőszakosan védte az erdészszakma becsületét, az ágazat érdekeit, az egyes emberek – s bizony

sokszor kellett – a maga igazát, becsületét. Ezért szerettük, ezért tiszteltük feltétel nélkül. És azért is, mert tudtuk: mindenét, olykor saját egészségét sem kímélte, azt is áldozatul adta a közért.

„A gyáva többször hal meg sír előtt,
A bátor egyszer ízli a halált,
Minden csodák közt, melyeket tudok,
Legrendkívülibbnek találom azt,
Hogy ember félni tud.” – írta Shakespeare

Ő bátor volt és félni tudott, mert bátor volt és nem botor, tudta, hogy mikor, mit kell abbahagyni, tudta, hogy tekintélyével, okos tanácsaival, egyszerűen létével, csak életben tud szolgálni. És Ő szolgált, mert számára ez, a közösségért való lét volt, a cserkészteből hozott, mindhalálig kitartó muníció.

„Létünk és művünk a halalé..” – mondja Horatius. Az anyag léte bizonyosan. A lélek – mi hívő emberek, s Ő is az volt – hisszük, tovább él az örökkévalóságban. S a mű, életműve a tudományos eredmények folyamába simulva, a tanítványok tudásában, a bölcsen ítélkező utókor emlékezetében él tovább. Bizton állíthatom, hogy Herpay professzor mind a Mindenható, mind az utókor ítélőszéke elé tiszta lélekkel, bátran állhat, s nem fog könnyűnek találtatni.

„Gyászában is boldog, aki szeretettje halála után az ürességnek, az elhagyatottságnak és a vágyódásnak szentelheti könnyeit. Sokkal kínosabbak és keserűbbek a megbánás könnyei, melyeket azért hullatunk, mert a tovatűnt napok során oly kevés szeretetet ajándékoztunk annak, ki most már halott, s soha jóvá nem tehetjük, amit ellene vétettünk..” hangzanak Jacobson bölcs gondolatai.

Mi a gyászunkban is boldogok lehetünk, mert ismerhettük, életében is tiszteltük, szerettük és elismertük kedves professzorunkat. Számtalan állami és szakmai kitüntetés – köztük a Bedő Albert Díj, a Vadas Jenő Emlékérem –, valamint mindezek betetőzőseként az egyetem – az Ő egyeteme – legmagasabb elismerése, a „honoris causa doctor”-i cím által érthette és érezhette mérhetetlen tiszteletünket, ragaszkodásunkat.

Kedves mosolya, jó tanácsai, biztató, elismerő szavai – amelyekkel illetett, legutóbbi találkozásainkig is – eddig is, a jövőben is erőt adnak, mert az egy hiteles, egy becsületes, egy igaz ember véleménye volt.

„A szeretet erős, mint a halál” mondja Flaubert.

Mi most, e napokban, a halál erejét éljük meg és szenvedjük el. De ne feledjük: az egymást erősítő szeretet, az emlékezés megőrző szeretete, az Ő örökül hagyott szeretete, mindnyájunknak erőt ad ahhoz, hogy megbékéljünk szeretett halottunk elmúlásában!

Tisztelt Professzor Úr, Dékán Úr, Imre Bátyám, Isten veled, nyugodj békében!

Prof. Dr. Faragó Sándor
rektor

Szendrődi János (1931–2007)

Pécsen 76 éves korában, súlyos betegségben elhunyt Szendrődi János erdőmérnök.

1931. november 6-án született a Középső-Mecsek északi lábánál fekvő Magyar-szék községben, gazdálkodó családban. A hegyvidéki környezet, Sikonda, Kőlyuk, Vágott közelsége, valamint a nagy erdőséghez csatlakozó dombok szépsége, bizonyára hatással voltak, hogy az erdészpályát választotta.

Elemi iskoláit Magyarországon végezte, majd a Pécsi Ciszterci Rend „Nagy Lajos” gimnáziumában érettségizett 1951-ben. Ugyanabban az évben iratkozott be Sopronban az Erdőmérnöki Főiskolára. A felejtetlen diákévekre mindig szívesen gondolt vissza.

1955-ben szerzett erdőmérnöki oklevelet az erdőművelési szakon. Első beosztása a Mecseki Állami Erdőgazdaság Sasréti Erdészeténél, mint erdőművelő szakelőadó, majd a szomszéd erdészetre, Alsókövesdre került ugyanilyen munkakörben. E két erdészeten szerezte azt az üzemi gyakorlatot, amelyet a későbbi beosztásainál bőségesen kamatoztatni tudott. Itt Alsókövesden ismerkedett meg feleségével, Editkével, akinek az édesapja is erdész volt.

1960-ban Tatára mentek, de néhány év múlva, 1963-ban visszajöttek a Mecsekre. Pécsen a központban rövid ideig fahasználati előadó, majd szakellenőr lett s több mint egy évtizedig maradt ebben a beosztásban. Az erdőgazdaság teljes területét megismerte. Ellenőrzései során jóindulatúan vizsgálta az erdészkerületeket. Hasznos tanácsaival sokat segített a gyakorlatban. Jelentéseiben az erdésznek jó munkájára mindig ráirányította a figyelmet.

1973-ban erdőművelési osztályvezető főmérnöknek nevezték ki. Ebben a beosztásban maradt a nyugdíjazásáig. Örömmel végezte ezt a sok nehézséggel járó, felelősségteljes munkát. A természet felújítások jelentőségét mindig hangsúlyozta. A jó tervezést és az kivitelezést megkövetelte. Az ápolások és tisztítások elvégzését helyszíni tanácsaival segítette. Jó kapcsolatot épített ki az erdőfelügyelőkkel. Megszervezte a vegyszeres növényvédelmet az erdőgazdaságnál. A helikopteres permetezések tervezését hatalmas helyismeretével segítette. Szerette a csemeteágazatot. A csemetekerteket mindig örömmel látogatta. A biztonságos csemete-termelés érdekében az öntözéseket szorgalmazta. A mézkesemencei erdőtüzombban történt aprítéktermelés után a nagy területi felújítások nehéz munkájából kivette részét. A tűzpásztyák tisztán tartására mindig előteremtette a pénzt. A vadkerítések tervezését, kivitelezését és elbontását egyaránt fontosnak tartotta.

A szakmai elfoglaltsága mellett sok mindenre jutott ideje. Soproni diákéveiben a főiskola labdarúgó csapatának volt a mene-

dzsere. Az OEE Pécsi Csoportjának évekig volt a titkára. Szeretett vadászni. Mint művelő, nem akarta a vadat kitiltani az erdőből. Az erdőgazdasági bérlőüzemi kis vadászársaság alapító tagja és első titkára volt. A rendet megkövetelte a vadászaton. A közjóléti beruházásokat támogatta. Sok ötlete megvalósult. A parkok gondozásáról sem feledkezett meg. A kísérleti területeken folyó munka nagyon érdekelte.

A társaságot szerette, jó hangulatteremtő, híres nótafa és remek viccmester volt.

Családi élete példamutató volt. A családról szeretett tisztelettel beszélni. Két fiáról és négy unokájáról mindig csodálattal mesélt.

Nagy tapasztalata és tudása, jó helyismerete mellett egyszerű, szerény ember volt. Sokan tisztelték. Számos kitüntetéssel ismerték el a munkáját.

Temetése 2007. március 10-én volt Pécsen. Gimnáziumi diáktársra, a Szent Ágoston templom plébánosa temette és tartotta a gyászmisét március 31-én.

Nyugodj békében! Emlékedet megőrizük.

Dr. Tóth Aladár

Márkus László (1919–2007)

Márkus László személyében olyan kollégától, sokunk tanítómestertől búcsúzunk, aki egyszerre volt megtestesítője a szakmai igényességnek és korrektségnek, a tisztességnek, becsületességnek és önzetlen segítőkészségnek. Gazdag életútja és kimagasló tudományos munkássága példaként állítható mindenki elé.

Márkus László az egykori Műgyetem Erdőmérnöki Osztályán 1945-ben fejezte be tanulmányait. Ezt követően rövid földhivatali szolgálat után az államerdészet vonalán dolgozott, különböző munkakörökben Szombathelyen, Budapesten, Sopronban, Sárváron. Munkaköréhez tartozott munkanormák készítése metodikájának kidolgozása, a felvételek irányítása, az elkészült normák bevezetése. Feladatát olyan sikeresen oldotta meg, hogy 1950-től e munkaterület országos irányítója lett, főmérnöki beosztással. Ez a tevékenysége úttörő jellegű volt, az elért eredmények hatása napjainkig érezhető. 1953-tól 1957-ig a Kaposvári Erdőgazdaság igazgatóhelyettes főmérnöke volt. Ez alatt az erdőgazdaság többször volt élüzem. Ebben nagy része volt Márkus Lászlónak és ezért ismételt miniszteri dicséretben, jutalomban részesült.

Már ebben az időszakban megkezdte kutatói munkáját, ami később nagyban meghatározta további életét. 1957-ben került saját kérésére az Erdészeti Tudományos Intézetbe.

Az ERTI keretében először az Ugodi Kísérleti Erdészet vezetője lett, majd Sopronba került az Alpokaljai Kísérleti Állomásra. Ebben az időben főleg erdőnevelési, faterméstani kérdésekkel foglalkozott. Kidolgozta az erdőnevelési munkák megalapozásához

szükséges minta és ellenőrzési eljárásokat, amelyek miniszteri rendeletben jelentek meg. Elvégezte ezek első kiértékelését is. Társrszerzője és készítője volt a mai napig is érvényben lévő azon metodikának, amely a hosszú lejáratú erdőnevelési és faterméstani kísérleti területek kitűzésének, felvételének és fenntartásának irányelveit határozta meg.

1963-ban „Fatermési és faállomány-szerkezeti vizsgálatok az ugodi bükkösökben” című disszertáció alapján megkapta az egyetemi doktori címet.

Érdeklődési köre sok mindenre kiterjedt. Kezdeményező szerepet vállalt a korszerű matematikai módszerek és a számítástechnika kutatási területen való alkalmazásának elterjesztésében. Foglalkozott a robbantásos eljárások erdőgazdasági felhasználásának lehetőségével, a csemete-termésbecslés korszerűsítésével, a bükkösök fenológiai vizsgálatával, erdőtörténeti kérdésekkel.

1964-től az ERTI-ben megalakuló Erdészeti Gazdaságtani Osztályon dolgozott, mint főmunkatárs, osztályvezető-helyettes, majd pedig mint osztályvezető.

Az erdészeti ökonómia területén főleg az erdőművelés, a fatermés, az erdővédelem és az erdőértékelés ökonómiai problémáival foglalkozott. Korábban szerzett üzemi és kutatási tapasztalatait hatékonyan kamatoztatta az erdészeti gazdasági kutatások alapjainak lerakásában.

Kidolgozta az erdővédelem ökonómiai alapjait. Kimunkálta a hazai erdőterületek differenciált talajértékelési eljárását, amelynek segítségével meghatározta a hazai erdőterületek talajértékét, az erdők élőfakészletének értékét, valamint a különböző faállományok jövedelmezőségét. Foglalkozott a nagyvadgazdálkodás ökonómiai kérdéseivel is.

1977-ben „Az állami erdőgazdaságok élőfakészlet-gazdálkodásának alapjai” című értekezés alapján elnyerte a kandidátusi fokozatot, majd 1991-ben hasonló témakörben az akadémiai doktori címet.

Sopronban végzett munkái elismeréseként háromszor kapta meg az „Erdészet Kiváló Dolgozója” címet, majd a Munkaérdemrend bronz fokozatát. Kiemelkedő szakmai tevékenységét Kaán Károly díjjal ismerte el az Országos Erdészeti Egyesület. A kutatás területén végzett munkájáért Vadas Jenő Emlékéremet kapott.

Kutatási eredményei magyar, német, angol, orosz, bolgár, kínai nyelven jelentek meg. Munkásságát 22 db könyv, illetve könyvrészlet, egyetemi jegyzet és mintegy 160 nyomtatásban megjelent dolgozat, továbbá intézeti és az Országos Tudományos Kutatási Alap keretében készített kutatási jelentések, továbbá egyéb tanulmányok, bírósági és más szakvélemények fémjelzik.

Tagja volt az MTA Erdészeti Egyesületének, a VEAB-nak, ahol különböző tisztségeket viselt.

Szakmai hitvallásában, melyet az Erdészeti Kutatások 1986. évi számában tett közvé, a következőket írja:

„A dialektikára alapozó hitvallásom derűlátással tölt el. Szakadatlan a fejlődés, amelynek biztosítéka az emberiséget és a szakmát szerető becsületes emberek munkája. Na-

gyon boldog volnék, ha életem munkájával ehhez szerény mértékben hozzájárultam volna.”

Felelősséggel állíthatjuk, hogy hozzájárult. De nem szerény, hanem igencsak jelentős mértékben.

Ez a hozzájárulás alapvetően iránymutató lesz a XXI. század erdészeti politikája és az erdészeti kutatás terén is.

Az egyetemi oktatásba az erdészeti gazdaságtan, az erdő- és kárértékszámítás, valamint az erdészettörténet területén kapcsolódott be. Ezen tevékenységét címzetes egyetemi tanári, majd 1994-ben tiszteletbeli doktori címmel ismerték el.

Hosszan tartó betegsége, és családi megpróbáltatásai ellenére tanácsaival mindvégig segítette az egyetemi oktatást és a kutatást. Halála pótolhatatlan veszteséget jelent az erdészeti gazdaságtan művelői számára.

Kedves Laci Bátyáink! Amikor búcsút veszünk Tőled, biztosan vagyunk abban is, hogy gazdag életműved nyomán nemcsak mi, hanem a jövő erdésztársadalma is ismeri és tisztelni fogja nevedet és olvasni fogja munkáidat.

Emlékedet megőrizzük, nyugodj békében!

**Erdészeti Tudományos Intézet,
NYME Erdőmérnöki Kar**

Szaniszló Gábor (1942–2007)

Nehéz, nagyon nehéz szavakat találni és a megtalált szavakat értelmes mondatokba foglalni, hogy kifejezzék azt a mély megrendülést és fájdalmat, amit szeretett kollégánk, Szaniszló Gábor elvesztése jelent számunkra.

Többen vagyunk e szomorú szertartáson, akik végigkísértük sikeres pályafutását az egyetem padjaitól egészen a mai napig.

Erdészcsaládban született 1942-ben Ungváron. Gyermekkorát már Zemplén hegyei között, édesapja állomáshelyein töltötte, ahol édesapja kerületvezetői, majd műszaki vezetői beosztásban dolgozott – így Telkibányán, Makkoshotykán, Vajdácskán, majd Sárospatakon. Itt végezte iskoláit is.

Édesapja munkahelyén szeretett bele az erdőbe, az erdőgazdálkodásba és a lenyűgöző szépségű zempléni tájba. Ez a tradíció meghatározta élete útját. Érettségi után a soproni Erdészeti Egyetem következett 1961 őszén.

Itt ismerkedtünk meg egymással. Ettől kezdve kortársak és bizonyos tekintetben sorstársak is lettünk, nyári gyakorlatainkat is együtt végeztük.

Sokat merített a szülői házból, amely egyben az erdészeti ismeretek mindennapi tárháza is volt számára. Az egyetemre már a szakma gyakorlati csínját-bínját megtanulva érkezett. Erdőmérnöki diplomájának sikeres megvédését követően, mint a Zemplén-hegységi Állami Erdőgazdaság ösztöndíjasa kezdte el munkáját Sárospatakon az erdőgazdaság központjában 1967 júniusában.

Rövid gyakornoki időszakot követően 1968 márciusában került ide Tolcsvára erdészeti vezetőnek. Tolcsvához és a Zempléni-hegyekhez hűséges maradt mindhalálig. Pedig több alkalommal lett volna lehetősége magasabb beosztásba kerülni, nagyobb karriert befutni. Nem volt nagyravágó, nem hagyta el az akkorra már nagyon megszeretett Tolcsváját, a háromhutai erdőket és az itt élő és dolgozó embereket.

Sok-sok átszervezést, továbbképzést, átalakulást értünk meg együttesen. Vállalati munkánk során volt, amikor csak a nehéz és még nehezebb feladatok jutottak osztályrésztül, könnyű dolgunk szinte sose volt. De a bonyolult feladatok sikeres megoldása sokszor feleltette a nehézségeket. Ilyen rendkívüli feladat volt számára mindjárt idekerülésének évében a 40 ezer m³-es lucfenyő-termelés elkezdése és véghezvitele a Dorgóban. Jó pár évvel azután ugyanezen a területen monokultura lucfenyő állomány átalakítása, lecserélése lombos fafajokra. Ennek a feladatnak a megoldása természetvédelmi szempontból is példaértékű. Gábor barátunk méltán volt büszke az újhuti jegenyefenyő elegyes természetes felújításokra is a cserepesi részen. Méltó kezelője és oltalmazója volt a báró Waldbott Kelemen által ültetett országos hírnevű duglaszállománynak. Aktívan kezdeményezte és segítette a feltáró utak építését.

A vadgazdálkodás és a vadászat az erdőgazdálkodással egyenlő fontosságú volt értékrendjében. A szeptemberi szarvasbőgés hallgatása, a vadak megfigyelése, a vadásztatás a Dorgóban és a Bohón a legszebb, felejtetetlen élményeket nyújtották részére munkája közben.

Kiemelkedő teljesítményt ért el az Erdészeti Igazgatóságnál a vadgazdálkodás és a vadászat terén. Kitűnő szervezéssel és fegyelmzett szakszerű vadgazdálkodással az erdőgazdaság egyik legjobb vadászterületévé fejlesztette az igazgatóságot. Ezen túlmenően 10 évig volt a zempléni Solyom Vadásztársaság elnöke is, ahol ugyancsak maradandót alkotott.

A közjólét területén a csodálatos szépségű Huta-völgyben forrásfoglalások, esőbeállók és kiépített pihenőhelyek emlékeztetnek munkásságára.

Megadott Neki, ami szakmánkban keveseknek, hogy 37 évig dolgozhatott, alkothatott egy helyen, és ő nem télenkedett. Mindig volt elképzelése és ezeket többnyire meg is valósította. Kiemelkedő munkásságáért 8 alkalommal vállalati Kiváló Dolgozó, 1 esetben Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést kapott.

Kivette részét az erdészeti közéletből is, az országos Erdészeti Egyesület sárospataki csoportjának elnöki tisztét töltötte be 1997–2001 között.

És mint erdészeti szomszéd, hadd mondjak néhány szót Szaniszló Gáborról, az Emberről is. Hosszú-hosszú évekig, inkább évtizedekig dolgoztunk egymás közvetlen szomszédságában és soha nem volt közöttünk nézeteltérés. Gáborral mindent meg lehetett beszélni és mindenben meg lehetett egyezni. Ha valamiben segítségre volt szükségünk – akár üzemi, akár egyéni szinten –

Ő mindig kész volt segíteni, hozzá mindig bizalommal lehetett fordulni.

A szakmai folytonosság, az erdőszeretet a családban édesapjuk életútjának folytatása biztosítva van, hiszen Gábor fia az Ő nyomdokaiba lépve szintén erdőmérnök, István fia pedig faipari mérnök lett. Ő is mindig olyan büszkeséggel beszélt fiairól, mint ahogy édesapja, Béla bácsi is büszkén és elérzékenyülve beszélt róla.

Igen, a család büszke lehet arra az emberre és szakmai tisztességre, amit Gábor életével, munkájával teremtett maga körül. Az erdőgazdálkodást, az erdészek közösségét örösi veszteség érte távozásával.

Mint derült égből a villámcsapás ért mindnyájunkat a hír 2 évvel ezelőtt, hogy amputálták a lábát. Tudtuk, és ő is tudta, hogy nagy a baj, de vele együtt hittük, hogy a folyamat még megállítható. Sajnos ez az orvosok és a család maximális erőfeszítései ellenére sem sikerült. Elment közülünk az, akit valamennyien szerettünk, tiszteltünk és nagyra becsültünk. Fájdalom és szomorúság tölti el szívünket elvesztésén.

Hadd mondjak néhány szót az Ő nevében:

„Annyira akartam élni
A betegséget legyőzni.
Búcsúztam volna tőletek,
de erőm nem engedett.
Így búcsú nélkül –
Szívetekben tovább élhetek.”

Így lesz! Nyugodj békében Gábor, soha nem feledünk!

dr. Lenár György
erdőmérnök

Hefler László (1925–2006)

Megkésett tisztelegésként köszönünk el e lapok hasábjain is Hefler Lászlótól, az Igali Erdészet nyugalmazott műszaki vezetőjétől. Éppen egy éve, hogy eltávozott közülünk a somogyi dombvidéki erdők szálfatermetű, ősz hajkoronájú, megjelenésével is tiszteletet parancsoló szakembere.

Egész életében SOMOGYI volt. Tabon született 1925-ben. Vadőr édesapja mellett tanulta meg tisztelni, becsülni a család mindennapi megélhetését biztosító erdőt, a természetet. Ebből a közegeből egyenes út vezetett az esztergomi szakiskolába, ahol 1946-ban végzett, majd 10 évvel később erdésztechnikusi végzettséget is szerzett.

Elkötelezettsége, hűsége a szülőföldhöz mindvégig megmaradt. A Koppány patak völgyének környékén élte le teljes életét. Eleinte Kisbárapátiiban, majd átszervezések után Igalban végezte felelősségteljes munkáját. Innét ment nyugdíjba 60 éves korában, de itt élte a következő két évtizedet is. És itt hunyta le szemét mindörökre.

ERDÉSZ volt a szó legteljesebb értelmében. Erdészgyakornokként, erdészként, majd fiatalon műszaki vezetői munkakörbe kerülve mindvégig az erdőt szolgálta. Közel 30 évig az erdőművelés volt a szakterülete,

ahol a dombvidéki bükkösök és száraz cserések természetes felújítása, állománykezelése kötötte le szakmai érdeklődését. Az utolsó 10 évben munkaterülete a szállítás-értékesítés volt, amely szakterületet erdészeti érdekből vett át. Itt is megmaradt azonban komplex gondolkodású és szemléletű erdészembernek.

Az erdészetnél Ő jelentette a folytonosságot. Erdészetvezetők váltották egymást, de Hefler László mindvégig a biztos pontot jelentette. Fiatal, jól képzett technikusok és mérnökök sora nőtt fel kezei alatt. Az „igali mérnök-óvoda” számtalan botladozó pályakezdő erdőmérnöknek adta meg a biztos indulás lehetőségét Hefler László vigyázó tekintete, óvó atyáskodása mellett. Én is tanítómestere met, atyai jóbarátomat tisztelhettem benne!

És mindenekelött EMBER volt! Nyíltszívű, tiszta erkölcsű, elveit következetesen valló és megtartó, az embereket tisztelő és szerető. Nagyon sokunknak tisztelt „Laci bácsi”-ja. Segítségére, bölcs tanácsaira, megfontolt véleményére nagyon sokan támaszkodhattunk.

Azt vallotta: az életet a maga teljességében kell élni. Ebbe a tisztességgel végzett munka mellett beletartozott az erdőjárás és annak részeként a vadászat. De beletartozott egy-egy hajnalig tartó nótázás vagy kedvenc időtöltése, a cimbalmozás is.

Magas állami kitüntéseket kapott, de számára az emberek részéről megnyilvánuló tisztelet és megbecsülés volt a legfontosabb.

Sokunkat szeretett és nagyon sokan szerettük Őt. Szerettük gerinces kiállását, őszinte szavait, szakmai és emberi tisztességét, emberközpontú világlátását.

Az életmű, amelyet alkotott, nem szakadt meg: családjában, erdősszé lett Laci fiában és volt munkatársaiban, bennünk tovább él.

Éppen egy éve, hogy eltávozott közülünk. Ennyi idő talán nekünk is kellett, hogy feldolgozzuk, elfogadjuk a hiányát. Szeretett felesége, Irma néni mindössze néhány hónappal később követte Őt. Ma már mindketten a bonnyai temetőben nyugszanak. Égi útjukon az erdő halk neszei és a cimbalom hangja kíséri Őket.

Laci bácsi, Irma néni! Nyugodjatok békében!

Bogdán József

Burcz Tibor (1940–2007)

Váratlanul ért bennünket a lesújtó hír, hogy a gyógyíthatatlan betegség 67 éves korában elragadta Burcz Tibor erdész barátunkat. Győr-Moson-Sopron megyében Páli községben egyházi szertartás keretében vettünk tőle végső búcsút.

Gyermekekortól kezdve az erdész hivatás volt az álma és ez be is teljesült, amikor a győrszentiváni iskolásévek után felvételt nyert a Soproni Erdészeti Techni-

kumba. Brandisz tanár úr osztályában, a technikum legendás alapító tanáraitól tanulta az erdész szakma alapjait, 1958-ban kiváló eredménnyel érettségizett. Az itt megszerzett tudásával, jó egyéni képességével, szorgalmával 42 évi szakmai gyakorlatában az egyik legjobb erdésztechnikus lett egyetlen munkahelyén, melyhez haláláig hű maradt.

Érettségi után a Kisalföldi Erdőgazdaság Rábaközi Erdészeténél kezdte meg gyakorlati munkáját a Kapuvár melletti iharosi kerületben Füzi Imre erdész mellett. Ez volt akkoriban az erdészlet legmozgalmasabb kerülete, a csemete- és karácsonyfatermelés mellett fogatgazdaság és jelentős fakitermelési feladat is volt. Mint talpraesett, jó képességű fiatalembert mindig oda osztották be, ahol a legszorosabb volt. Világos, áttekinthető, gyöngybetűkkel írt elszámolásait örömmel vette kézbe, aki tovább dolgozott vele. Élénk közösségi élet is folyt az erdészetenél, ebből is kivette részét, jó kiállása, vidám természete, kiváló énekhangja, jó modora folytán hamar megkedvelték munkatársai és a környékbeliek is.

A gyakornoki évek után hamar kerületvezetővé nevezték ki, Tüske János nyugdíjazását követően került a páli erdészkerületbe, ahol 40 évig szolgált.

1962-ben házasodtak élete párjával, akivel az erdőre költöztek az erdőszékhöz. Itt születtek gyermekeik, 1964-ben Mariann, 1967-ben Tibor. Az erdei élet nehézségei, a viharok, hófúvások ellenére az egész családban idilli kép maradt meg az itt töltött évekről, 1973-ban költöztek be saját házába a falu szélére.

Az erdőgazdálkodás nagy fejlődésen ment át ebben az időben, a kézi eszközöket kezdték a motorfűrészek felváltani, a szállításban megjelentek a traktorok, teherautók. Hamarosan saját fakitermelő brigádot alakítottak Páliban, amelynek munkáját nagy önállósággal szervezte. A kapuvári központtól távol magára és a helybeliekkel való jó kapcsolataira volt utalva napi feladatok, ügyes-bajos dolgok megoldásában. Ezeket mindig magas szinten, nagy hozzáértéssel tette.

Munkássága éveiben az egész kerület képe megváltozott, a csemetésekből, fiatalosokból jól kezelt középkorú vagy öreg állományok, az öreg erdőkből szakszerűen felújított fiatalosok lettek. Sokezer köbméter fát letermelt, elszállított, vagonba rakott, soha leltárhiánya, szakmai elmarasztalása nem volt. Köszönhető ez annak is, hogy az erdő nem munkahelye, hanem a hivatása volt, nem számított este, hajnal vagy hétvége, ha a szolgálat szólította.

A munka mellett mindig megtalálták a közösségi feladatok, szakszervezeti bizalmi, lakhelyén a hazafias népfőnt, az önkormányzat, polgárőrség, vadásztársaság, népdalkör alapító és aktív tagja volt. Az Országos Erdészeti Egyesület tevékenységében 1958-tól nyugdíjazásáig vett részt.

Sosem vágyott ún. kARRIERE, inkább megmaradt szerény kisembernek, de az elveit, hitét nem adta fel. A hivatalos ki-

tüntetések helyett a munkatársak és falubeliek, ismerősök megbecsülése, szeretete övezte, egyszerűen: EMBER volt. Csupa nagy betűvel, és ez minden kitüntetésnél többet ér. Rajongásig szerette családját, büszke volt gyermekeire, unokáira, ha velük lehetett, ez volt számára az igazi kitüntetés.

Drága Tibor Barátunk!

Egész életedet a hűség jegyében élted, hű voltál feleségedhez, családodhoz, szakmádhoz, barátaidhoz, iskoládhoz, hazádhoz, szülőföldedhez. Odaadón féltetted, óvtad a családi fészket melegét, amely biztos hátteret adott egész életedben, küzdelmeidben és végső harcokban is. Nagy úr maradt utánad, távozásod pótolhatatlan veszteség mindnyájunknak. Búcsúzom tőled évfolyamtársaid, munkatársaid, az erdészársadalom, családod és a gyászoló közönség nevében.

Sosem felejtünk, nyugodjál békében! Isten veled!

Kóródi Sándor
erdőmérnök, OEE küldött

Simon Ferenc (1930–2007)

1949-ben Simon Ferencel együtt iratkoztunk az Erdőmérnöki Karra. Tanulmányi ideje nem volt zavartalan. Egy minisztériumi bizottság 1951-ben megrostálta a hallgatókat és Feri is az

áldozatok közé került. Vétke az volt, hogy édesapja Horthy rendőrségében szolgált. Csak egyszerű beosztottként, és ezt Feri önéletrajzában is megvallotta. Ezen kívül kitudódott róla, hogy a betiltott Selmei Kör illegális működtetésében is részt vett.

A kizárt hallgatóknak Sopront el kellett hagyniok, Ferire is ez várt. Az akkori dékán, Fehér Dániel azonban kiállt érte, és Feri maradhatott a hallgatók sorában. 1953-ban szerzett diplomát. Szakmai munkáját a zalai és vasi erdőben kezdte, 1959-ben tért vissza Sopronba. A Hegyvidéki Erdészeti vezetői székéből vonult nyugdíjba.

Utolsó éveit légzési nehézségei zavarták. Mivel én is ilyen bajokkal kínlódom, ugyanazon kórházi osztályt látogattuk, és hetente hívtuk egymást és tudakoltuk betegségünk állását. Legutóbb a megszokott kedves bariton helyett áldozatos lelkű asszonya, Erzsike jelentkezett Feri halálhírével. Azóta elnémult a telefonvonal, mert ahol Feri van, oda nem vezet telefondrót. Július 2-án temették a soproni Szent Mihály temetőben. Kedves, jó kolléga volt, hűséges barát, és a telefonban már soha nem hallom hívasát. Elnémult a hang, és most fájdalommal búcsúzunk Tőle. Isten Veled, Feri! Nyugodj békében!

Dr. Szodfridt István